

РЕШЕНИЕ

№ 26115

гр. София, 31.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.07.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **5654** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) вр. чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по касационна жалба на директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище [населено място] срещу Решение № 1549 от 24.04.2025 г. постановено по НАХД № 16585/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104 състав.
С обжалвания съдебен акт, на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. чл. 58д, ал. 1 от ЗАНН, е отменено Наказателно постановление № 23 – 2400406 от 11.10.2024 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище [населено място] към Главна дирекция „Инспекция по труда“, с което за извършено нарушение на чл. 128, т. 2 вр. чл. 270 ал. 1 от Кодекса на труда на „СТЕФИ ЕКСПРЕС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя С. Т., на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева. В тежест на касатора е възложено заплащането на направените разноски за процесуално представителство на санкционираното дружество „СТЕФИ ЕКСПРЕС“ ЕООД.
В касационната жалба са изложени аргументи за необоснованост и незаконосъобразност на решението на СРС. Оспорва се изводът на съда за наличие на основания за приложение на общата норма на чл. 28 от ЗАНН. Сочи се, че поради по-високата степен на обществена опасност на административните нарушения на задължения на работодателите, вменени им с Кодекса на труда, е предвидена специална норма в чл. 415в ал. 1 от КТ, която изключва приложението на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН дори и когато се установи, че се касае до деяние с по-ниска

степен на засягане на защитените обществени отношения в сравнение с други сходни нарушения. Сочи се неправилно възприемане на установени при проверката фактически данни относно положения труд през м. април 2024 г. от свид. М. С. и неплатеното ѝ възнаграждение, а именно – документално отчетено ползване на неплатен отпуск 14 работни дни по време на който безспорно е установено, че е полагала труд, иначе казано дължимо ѝ е трудово възнаграждение, което не само, че не ѝ е било изплатено, но не е било ѝ начислено от работодателя. Поставен е акцент на констатираното в мотивите на НП, но неотчетено от състава на съда несъответствие между информацията в представените документи от работодателя за начисленото възнаграждение на свид. С. за м. април 2024 г. и справката от „Еконт Експрес“ АД за отработените от нея 17 дни, а не 7 дни, за които е начислено възнаграждение след подадената жалба. В този смисъл се сочи, че не са налице основания за приложение на специалната норма на чл. 415в, ал. 1 от КТ. Заявени са алтернативни искания – за отмяна на обжалвания съдебен акт и потвърждаване на НП, издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. област или връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда след отмяната на обжалвания съдебен акт. Претендира се юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство.

В съдебното заседание пред настоящата инстанция пълномощникът на касатора поддържа направените искания в жалбата и аргументите, с които са обосновани. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на санкционираното дружество.

В писмен отговор на касационната жалба, процесуалният представител на „СТЕФИ ЕКСПРЕС“ ЕООД – адв. К. А., АК – Х. излага съображения за неоснователност на възраженията в касационната жалба. Счита, че не са посочени конкретни касационни основания, по смисъла на чл. 208 от АПК, въз основа на които да се извърши проверката за законосъобразност на съдебния акт на СРС. Застъпено е становище, че твърденията, с които са мотивирани исканията за отмяна на съдебния акт не са намерили отражение като установени фактически обстоятелства в административно наказателното производство и не са посочени в НП, предмет на съдебен контрол. Според пълномощника на санкционираното дружество законосъобразно е приложена общата норма по чл. 28 от ЗАНН, доколкото не се твърди да са установени предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 415в от КТ. С позоваване на показанията на свид. С., че след подадената жалба ѝ е изплатено изцяло дължимото възнаграждение, се твърди липса на основания за санкциониране на работодателя. Направено е искане жалбата да се остави без уважение като неоснователна и недоказана. Претендират се разноски, включително и за производството пред СРС, според представените доказателства за извършването им.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е основателна и следва да бъде уважена.

Настоящият касационен състав на Административен съд - София – град, въз основа на приложените доказателства, съобразявайки становищата на страните, наведените касационни основания, съобразно правомощията си по чл. 218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в предвидения в чл. 211, ал. 1 от АПК преклузивен срок (съобщението за изготвеното решение е връчено на 29.04.2025 г., а жалбата е подадена по пощата с клеймо от 12.05.2025 г., заведена е с вх. № 168701 на 14.05.2024г.), от процесуално легитимирано лице – директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище [населено място] срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Мотивите на обжалваното решение съдържат лаконоично изложение на факти, изведени

основно от показанията на свид. М. С. (л. 104-гръб), а именно:

По нейна жалба за неизплатено възнаграждение е извършена проверка на работодателя „СТЕФИ ЕКСПРЕС“ ЕООД от служители на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. област – свид. К. К. и Е. А.. Констатирано е, че не е изплатена сума в размер на 23,78 лева – трудово възнаграждение за три работни дни през м. април 2024 г. Плащането е извършено след проверката.

Въз основа на тези факти, ползвайки условна форма относно формалното извършване на констатираното административно нарушение – „дори и да се приеме, съдът е направил категоричен извод, че деянието се отличава с ниска степен на обществена опасност, поради което отговаря на критериите по чл. 28 от ЗАНН, защото незначителният размер на неплатеното възнаграждение на свид. С. не я е поставило в риск за липса на средства за издръжка или за друг вид заплаха на трудовите ѝ права. Позовавайки се на разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 1 в чл. 58д ал. 1 от ЗАНН съдът е отменил наказателното постановление.

Обжалваното решение е постановено при съществено нарушение на процесуалните правила, по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2, предл. първо от НПК – касационно основание, предполагащо отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда и съгласно чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК.

В мотивите на съдебния акт липсва анализ на събраните в съдебното производство доказателства, въз основа на който е следвало да бъдат посочени не само приетите за установени от съда факти, послужили, за да обоснове извода относно приложението на общата норма на чл. 28 от ЗАНН, но и най-вече на релевантните за съставомерните елементи на административното нарушение по чл. 128 т. 2 вр. чл. 270, ал. 3 от Кодекса на труда, за което е наложена имуществената санкция, включително и на такива, които съдът е счел, че са останали недоказани, въпреки, че на тях се е позовал административно - наказващият орган, за да приложи санкцията по чл. 414, ал. 1 от КТ. Селективното посочване на факти без анализ на събраните доказателства, установяващи отразени в АУАН и НП съставомерни елементи на конкретното административно нарушение, е съществено нарушение на процесуалните правила, предполагащо отмяна на обжалваното решение поради липса на мотиви.

Разпоредбата на чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда регламентира безусловното задължение на работодателя да плаща в установените срокове уговореното трудово възнаграждение за извършена работа. Съгласно чл. 270, ал. 3 от КТ трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя – на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото възнаграждение се превежда по негова платежна сметка. Таксите за превод, ако платежната сметка е извън страната, се заплащат от работника или служителя.

Санкционната норма, на която се е позовал административно наказващият орган – по чл. 414, ал. 1 от КТ предвижда, че на работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание се наказва с имуществена санкция или глоба в размер на 1 500 лева до 15 000 лева, а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание – с глоба от 1 000 лв. до 10 000 лева.

В конкретния казус при безспорно установеният повод за извършване на проверката от служители на Дирекция „Инспекция на труда Софийска област“ – подаден на 03.06.2024 г. сигнал от свид. М. М. С., заведен с вх. № В., и отразените констатации в съставения Акт за установяване на административно нарушение № 23-2400406 от 13.09.2024 г., възпроизведени и в Наказателното постановление, предмет на съдебен контрол, потвърдени и в събраните гласни доказателствени средства – непротиворечивите показания на свид. К. К. и М. С., съдебният състав е селектирал

установените релевантни факти до твърдението на свид. С., че след като е пуснала жалбата и към момента на провеждане на съдебното заседание – 16.04.2025 г. (година след административното нарушение) всичко ѝ е платено.

Съдебният контрол, дължим от районния съд в административно наказателното производство включва проверка със способите и средствата на доказване, предвидени в процесуалните закони, на всички факти, въз основа на които може да се установи извършено ли е административното нарушение, което е санкционирано, установен ли е извършителят и виновно ли е извършено. Едва след положителен отговор, въз основа на анализа на събраните в съдебното производство доказателства и доказателствени средства, е дължима преценката относно наличието на предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Като инстанция по правото, а не по фактите, при липсващо пълно фактическо изложение в обжалвания съдебен акт, с оглед правомощията по чл. 220 от АПК, настоящият съдебен състав не може да извърши проверка на приложените от административно наказващия орган материално правни норми. При новото разглеждане на делото, при спазване на доказателствения стандарт на чл. 303, ал. 2 от НПК, следва да се анализират събраните доказателства, за да се прецени съответствието на санкционната норма на чл. 414, ал. 1 от КТ на установените факти, включително и с оглед упражняването на правомощието по чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН вр. чл. 415в ал. 1 от КТ. Съдът следва да се произнесе и по направеното искане за присъждане на разноски, на основание чл. 226, ал. 3 от АПК.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXIII-и касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище [населено място], Решение № 1549 от 24.04.2025 г., постановено по НАХД № 16585/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.